

[Henry Christensen.]

rørende merværdiafgiften, som regeringen baserede sit lovforslag på. Jeg vil gerne have lov at citere, hvad der står på side 86:

„Hensynet til erhvervslivet taler for at give virksomhederne adgang til“

— og så står det fremhævet —:

„frit at vælge mellem de to opgørelsesmetoder“.

Det var hensynet til erhvervslivet, der talte herfor. Det gælder dette forslag ligesom de andre forslag, jeg drager frem, at det er et spørgsmål om at gøre det rimeligere og lettere for erhvervslivet. Her har ministeren en chance for i praksis at vise en erhvervsvenlighed. Forslaget har foruden hensynet til den praktiske behandling for virksomhederne også sin begrundelse i, at det er klart, at de virksomheder, som hidtil har måttet operere med langvarige kreditter, også likviditetsmæssigt bliver berørt deraf. Jeg har lagt mærke til, at finansministeren har besvaret dette med, at så kan de jo bare indskrænke kreditterne eller dele det op imellem langvarige kreditter på hovedsummen og en kortere kredit for moms. Det sidste vil jo gøre det endnu mere besværligt. Det første betyder, at så vælter man likviditetsbyrden over i næste led, ofte led, der i forvejen er stærkt ramt. Derfor vil jeg gerne henstille, at man endnu en gang vender tilbage til det, der hele tiden var det oprindelige forslag.

For det andet drejer vort forslag sig om at give en forlænget frist, nemlig en frist på 1 måned og 20 dage i stedet for kun de 20 dage. Det behøver vi nu ikke diskutere så meget mere. Det er rigtigt, at man ikke drøftede dette under forårets eller de tidligere forhandlinger. Så snart vi, efter at loven var trådt i kraft, blev klar over, at her var et virkelig besværligt og alvorligt problem for mange virksomheder og for mange af de serviceinstitutioner, revisorer m. v., der skulle betjene virksomhederne, rejste vi spørgsmålet over for finansministeren. Det må vist være en rimelig fremgangsmåde. Han var oprindelig totalt afvisende. Han gik så næste skridt: at gå med til en forlængelse de to første gange. Nu forstår jeg, han vil stille et forslag om en generel forlængelse til 1 måned og 20 dage. Det behøver han såmænd ikke gøre, for det forslag ligger her; han kunne jo bare

have givet tilslutning til venstres forslag i dag, så var vi kommet så langt. Ministerens polemiske bemærkning om, at jeg og mit parti ikke skulle ønske, at denne forlængelse skulle komme alle erhvervsvirksomheder til gode, kunne ministeren godt have sparet sig. Den har ikke noget med saglighed at gøre. Det ved ministeren. Men det var fiffig polemik, det forstod jeg meget vel.

Jeg vil gerne på den givne foranledning gøre et par bemærkninger omkring landbrugets situation i forbindelse med merværdiafgiften. Vi er jo bekendt med, at landbrugserhvervet har rettet en henvendelse til regeringen om forskellige problemer, ikke mindst i forbindelse med spørgsmålet om den anstrengte likviditetssituation, der råder også i det danske landbrugserhverv. Den råder desværre mange steder i vort erhvervsliv. Se, hvis man ville følge den opfordring, landbrugsorganisationerne — husmandsforeningerne og landboforeningerne — i en nødsituation har rettet til regeringen om at vende tilbage til det, der var det oprindelige grundlag for forhandlingerne, nemlig at der skulle gå et år, inden man begyndte kvartalsvis at afregne moms, så er det klart, at man her havde en metode til at lette landbrugets likviditet. Finansministeren kan naturligvis sige, at det er et spørgsmål om at afpasse det med den samlede finanslov. Jeg vil hertil svare, og venstre vil hertil svare, at det i afbalanceringen af samfundets samlede aktiviteter, herunder de offentlige udgifter og aktiviteter og erhvervslivets, i dag må være sådan, at hensynet til en lettelse af erhvervslivet, ikke mindst et nødstedt erhvervslivs likviditet, må veje væsentlig tungere til end sædvanligt. Derfor er det venstres opfattelse, at vi må opfordre regeringen til på dette punkt at imødekomme landbrugets henvendelse.

De tre hovedpunkter, jeg her har beskæftiget mig med, svarer ganske nøje til det grundlag, hvorpå administrationen og de skiftende finansministre i hele tiden forud for momsens gennemførelse førte forhandlinger med landets erhvervsorganisationer. Det var på det grundlag og med de forventninger, man fra myndighedernes side gik ud og forhandlede med erhvervslivet og dets organisationer. Det var på det grundlag, man modtog erhvervslivets reaktioner, og det byggede man sin endelige stilling-